

'gammel og vrippen Du er. — Eller jeg faar en Idé." — Kontordamen slog en Klo i min Arm. „Skriv en Kronik om „Københavneneren", — hvorfor skal han gaa fri, naar vi altid maa holde for. Skriv om Motor-Idioten, Stinkdyret, som forpæster Luften for os Stakler, naar vi skal trække en Smule frisk Luft paa en Aftentur; som sviner os til med Støv og Skidtklatter; som futter af paa sin Maskine, som havde han ikke et Minut at spille, men som altid møder for sent paa Kontoret, og knap ved, om han gider tage en Pen i Haanden, hvis det da ikke er for i Skjul af Hovedbogen at skrive en billet doux til en af sine Piger. Tag ham paa Kornet, han, som ikke bestiller det halve af hvad vi gør, men faar dobbelt saa meget i Løn, han, som ikke ved Halvdelen af det, han skulde vide, men dog avancerer forbi os, blot fordi han er et Mandfolk, og fordi vi er Fjolser nok til at sige ham det, han ikke ved. Tag ham i Støvfrakke med Automobilbriller og Lædergamascher. Tag ham i Smoking og med Balletstrømper, tag ham i Badebukser og uden Badebukser, ham „Forsørgeren, Beskytteren", Manden som ikke tænker paa andet end Krig og Hungersnød og stakkels værgeløse, uvidende Piger! Sæt ogsaa ham i Gabestokken for en Gang Skyld!"

„Kvinden og Samfundet" holder Sommerferie," svarede Argus med Værdighed. „Lad os nu faa Slutningen med."

Og Argus læste om et Barnelig, fundet i en Gadedør, og om en Forretningsmand, som skændig havde opgivet Signalementet af den unge Kvinde, der havde henlagt Barnet, og med hævet, harmglødende Røst udslynge de hun tilsidst følgende Anklage mod Samfundet:

„Og saa er hele hendes Brøde den, at hun ikke tør møde Vanæren over at have føde et Barn — Kvindens største Ære under alle Omstændigheder, uden netop i Pøblens Øjne. Hendes Brøde er endvidere den, at hun ikke kan ernære sit Barn, hun er stødt ud som en Urkvinde i Vildmarken og har ikke en Gang vilde Urter til Ophold for sig og sit Barn. Højere er Storbyen ikke naaet i Kultur endnu.

Om en Mand, der fandt saadan en Smule Barnelig, barmhjertig og i al Stilhed gravede et Hul til det og klappe til over det, og holdt sin Mund! Maa man ikke, er det strafbart? Ja,

om der saa var en fjern Risiko der ved, kunde man saa ikke tage den for en lille, ulykkelig Kvindes Skyld? Men nej, man render til Politiet og sladrer, struttende af Retfærdighed, og man maa undskyldte mig, hvis jeg tager fejl, men det er min Tro, at den Jagtglæde, hvormed man udleverer en værgeløs Synderinde til Politiet, er meget nær beslægtet med den, hvormed vulgære Mandspersoner lægger til Antallet af Kvinder, de har forført. Først gøre Pigen med Barn, siden herligt melde hende for Barnemord, naar man har forladt hende og givet hende til Pris for Vanære og Sult!

Jo, Kvinderne har deres Historier, der begynder med Judaskys og ender med at blive rendt ihjel af Barbarer."

Argus tav og saa forventningsfuld paa de to unge Københavnerinder. Konservatorieelever var travlt beskæftiget med at polere sine rosenrøde Negle, Kontordamen sad med et ganske ubevægeligt Ansigt og drejede Kaffeskeen mellem Fingrene.

„Han er dog vist et brødt Menneſke den Hr. Jensen, og han mener det godt," sagde hun. „Men er saa skrækkelig ved Siden af hele Tiden og ikke saa lidt hysterisk. Det med Kvindens største Ære f. Eks. hører jo hjemme i de tarveligste Tjenestepigeromaner og er desuden sagt hundrede Gange før. Havde han skrevet: største Dumhed, havde det været meget mere up to date. Saadan ser i det mindste jeg og de fleste Københavnerinder paa Tingen. „Den forførte Pige" eksisterer slet ikke mere, man kan med ligesaa megen Ret tale om forførte Mænd. „Urkvinden udstødt med sit Barn i Vildmarken" er det rene Sludder. Kun Moderen til det udenfor Ægteskab fødte Barn har Krav paa Offentlighedens Hjælp til Barnets fyldte 18de Aar. Ægtehuſtruen maa pænt nøjes med, hvad Barnets Fader indrømmer hende til dets Underhold; hun kan ovenikøbet være saa heldig at faa Lov til at underholde baade Barnet og dets Fader. Man er absolut paa den sikreste Side, naar man føder sit Barn udenfor Ægteskab. Jeg har særlig studeret dette Afsnit af vor Lovgivning. Man maa jo vide, hvad man udsætter sig for her i Livet. Hr. Jensen burde have gjort det samme, før han skældte ud paa Samfundet, saa havde han ikke faaet sine Lokker vaade uden Spor af Nødvendighed."

Hun tav og skænkede sig med Sindsro en ny Kop Kaffe.

Argus følte sig sat tilvægs af saa megen Livsvisdom hos det svage Køn.

„Har han da ikke Ret i at kalde Mændene Barbarer?" vovede hun forsigtig.

„Nej, ligesaa lidt som han har Ret i at kalde os „værgeløse Synderinder". Synder vi — som han behager at kalde det — synder vi med fuldt Overlæg. Vi har Raad til at vælge eller vrage vort Barns Fader; det er mere end Kvinderne i Hr. Jensens Tid havde. Plumper vi i ved et Uheld, har vi ogsaa Raad til at betale hvad det koster, og der er ikke fjerneste Grund for nogen af os til at henlægge vort Barn i en Gadedør. Det er ikke Angsten for Vanæren, men det er ren og skær Egoisme, som faar en Kvinde i vore Dage til at gøre det, og jeg under hende af ganske Hjerte den Omgang Vand og Brød eller Forbedringshus, som saadanne Handlinger vurderes til."

„Vil Du da sige, at der ingen Vanære klæber længer ved at faa et Barn udenfor Ægteskab?"

Hun smilede trygt og overlegent.

„Læs blot i Avertissementerne. Der gaar næppe en Dag, hvor der ikke staar at læse om en dannet ung Pige, som søger Optagelse i et godt Hjem, hvor hun kan have sit Barn hos sig. Og hun faar Masser af Tilbud, stol paa det."

„Ja men synes Du heller ikke selv, at det er en Skam for en ung Pige at faa et Barn?"

„Jo," svarede hun bestemt, „jeg synes det er en Skam, hvis hun ikke har et Hjem til det Barn, hun føder. Derfor holder jeg paa Ægteskabet under Forudsætning af, at begge Parter bliver ligestillede."

„I vedkender Jer altsaa ikke „Københavnerinden?" spurgte Argus triumferende.

„Nej," svarede de begge som med én Mund. „Og vi ber om for Fremtiden at være i Fred. Kan være, vi undertiden klæder os som Idioter — Herregud, Forandring fryder — og Mændene giver os da heller ikke noget efter i det Stykke — men saadanne Blødpander, som Hr. Jensens Københavnerinder, er vi ikke, og bliver vi aldrig, vi det tyvende Aarhundrede Kvinder."

Der blev en Pause. Argus følte, at „Københavnerinden"s Kronikør stod ikke til at redde, men . . .

„Kender I da virkelig slet ikke Forfatteren Johannes V. Jensen?" spurg-